

Γ. ΣΕΦΕΡΗΣ

27-9 1971

Τ' ανέμελα χρόνια της νιότης πέρασαν.
Η ατέλειωτη ευφορία του νου καταλάγιασε
και στέρεψε σιγά σιγά στο κρεβάτι του πόνου.
Μα τ' όνομα χαραχτηκε για πάντα στους αιώνες.
Τα γραφτά του νου, τα όμορφα, έμειναν,
κι ήρθαν οι νέοι και τα διάβασαν.

Προβληματίστηκαν πάνω σ' αυτά,
και τα κάναν κομμάτι απ' τη ζωής τους.
Και διάβασαν και τ' όνομα, πού ήταν
χρυσό γραμμένο, στο χοντρό εξώφυλλο.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΕΦΕΡΗΣ.

Και έτσι γνωρίστηκαν μ' αυτόν, που μέσα
απ' τη ψυχή του, τα 'βγαλε, και τα 'δωσε
απλόχερα στον κόσμο.
Για μια ωραία γη και πιο ανθρώπινο τον πόνο.

Τον γνώρισαν, απ' όλες τις πολύπτυχες πλευρές του,
γιατί στα χέρια τους τον κράταγαν και τον παρατηρούσαν.
Τον μέτραγαν, τον έκριναν, κι ίσως να τον κατηγορούσαν.
Μα όλοι πιστοί κι αντίμαχοι, σαν ήρθε η ώρα η πικρή του πόνου,
και σταμάτησε όλη αυτή η τρομερή και ιερή ευφορία του νου,
έδωσαν τα χέρια και έμειναν βουβοί στο άκουσμα,
ότι κοντά είναι το τέλος, κι αναρωτηθήκαν.

Πεθαίνουν τάχα κι οι αθάνατοι; Και ταραχτήκαν.
Και το σώμα, που η μοίρα του 'ταξε να φιλοξενήσει
το πνεύμα τ' αθάνατο, διψούσε, στέρεψε η πηγή,
που χρόνια τώρα, όταν βλαστάρι φύτρωσε στη γη,
το πότιζε μέρα και νύχτα, στον ξύπνιο και στον ύπνο,
που νεκρώνονταν κι έμενε άσβηστο ίχνος η ζωή.

Κι έτρεξαν πρώτοι αυτοί που 'χαν ρουφήξει
δύναμη απ' τα γραφτά του, κι είχαν ποτίσει το αίμα τους,

με το δικό του πνεύμα, να του προσφέρουν
λιγοστή ζωή απ' τη ζωή τους.

Μα, δυστυχώς, και οι αθάνατοι πεθαίνουν.

Σαν νεκρωθούν, οι ρίζες, που απ' τα βάθη της καρδιάς,
σαν το μωρό απ' τη μάνα, βυζαίνουν τη γλυκιά ζωή.

Έφυγε ένα σούρουπο (στον Ευαγγ ελισμό),
και το κενό μεγάλο, στις ψυχές μας.

Στο καλό ποιητή μας, στο καλό.